

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. T., st. př.
trvale bytem

zastoupen Mgr. Ladislavem Preclíkem
advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlím Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 21. 8. 2019, č. j. CPR-8397-13/ČJ-2018-930310-V230, a ze dne 21. 8. 2019, č. j. CPR-8397-14/ČJ-2018-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2019, č. j. CPR-8397-13/ČJ-2018-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a ze dne 21. 8. 2019, č. j. CPR-8397-14/ČJ-2018-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí o nákladech“). Napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 5. 2. 2018, č. j. KRPJ-108089-21/ČJ-2017-160022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“), a to tak, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Napadeným rozhodnutím o nákladech poté bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, č. j. KRPJ-108089-20/ČJ-2017-160022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o nákladech“), který byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Napadené rozhodnutí a napadené rozhodnutí o nákladech byla vydána v navazujícím řízení před žalovanou poté, co došlo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 33 A 29/2019-28 (dále též „zrušující rozsudek“), ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-2/ČJ-2018-930310-V261 (dále jen „původní rozhodnutí žalované“), a ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-8397-3/ČJ-2018-930310-V261 (dále jen „původní rozhodnutí žalované o nákladech“), neboť byla žalobci doba správního vyhoštění stanovena v rozporu se zákonem.
5. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Dne 31. 10. 2017 od 09:00 hod. do 17:00 hod. byl žalobce v rámci pobytové kontroly příslušnými orgány veřejné moci se zaměřením na oprávněnost pobytu cizinců na území ČR a oprávnění provádění výdělečné činnosti kontrolován v objektu společnosti Ž., a.s., sídlem Strojírenská 675/6, 591 01 Žďár nad Sázavou (dále jen „společnost Ž., a.s.“), kde prováděl výdělečnou činnost v provozu na úseku svařovna, aniž by disponoval povolením opravňujícím jej k výkonu pracovní činnosti podle zákona o pobytu cizinců.

II. Napadená rozhodnutí

6. Žalovaná nejprve zrekapitulovala v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí obsah odvolacích námitek, přičemž dospěla k závěru, že skutkový stav věci byl zjištěn bez

- důvodných pochybností. V kontextu obsahu správního spisu žalovaná připomněla, že žalobce po příjezdu do Polska podepsal smlouvu se společností G. P. U., sídlem ul. Kordeckiego 62 lok. 66, 04-355 Warszawa (dále jen „společnost G. P. U.“), přičemž byl ihned na základě cestovního příkazu vyslán na pracovní cestu do Žďáru nad Sázavou, kde od 25. 9. 2017 vykonával práci ve společnosti Ž., a.s.
7. Žalobcem předložené dokumenty v polském jazyce a opatřenou smlouvu o dílo mezi společností Eurotonus s.r.o., sídlem Akademická 688/1, Malešice, 108 00 Praha (dále jen „společnost Eurotonus s.r.o.“), a společností Ž., a.s., žalovaná považovala za účelové, a to s cílem navodit zdání, že byl žalobce na české území vyslán pouze v rámci poskytnutí služeb zahraničním zaměstnavatelem v režimu ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
 8. Podle názoru žalované žalobce vykonával práci v objektu společnosti Ž., a.s. bez povolení k zaměstnání. Platné vízum jiného členského státu není v tomto ohledu dostačující. Žalobce pak nelze považovat za pracovníka vyslaného za účelem poskytnutí konkrétní služby ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť práci vykonával na základě pokynů mistra společnosti Ž., a.s., která jej rovněž zaškolila a poskytla mu veškeré pracovní pomůcky. Jeho jednání vykazovalo znaky závislé práce. V Polsku předtím nikdy nepracoval.
 9. Pokud se jedná o námitku porušení základních zásad správního řízení, byla podle žalované formulována pouze obecným způsobem. Ve vztahu k obsahu předložených dokumentů v polském jazyce dále žalovaná doplnila, že je správní řízení vedeno v českém jazyce, pročez nebyl dán důvod, aby byly posuzovány. Měly navíc za cíl pouze vyvolat mylný dojem, že se v případě žalobce jedná o přeshraniční poskytování služeb.
 10. Ve smyslu právního názoru krajského soudu obsaženého ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu poté žalovaná uvedla, že prvostupňový správní orgán při své úvaze přezkoumatelně nezdůvodnil, proč bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce dvou let (nad spodní hranicí zákonného rozpětí), a to také s ohledem na věcnou, místní a časovou souvislost s řízeními ve věci vyhoštění cizinců, kteří byli společně se žalobcem na pracovišti kontrolováni.
 11. Z toho důvodu žalovaná přistoupila ke změně prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalobci nově uložila správní vyhoštění na dobu jednoho roku, což je podle jejího názoru přiměřené okolnostem případu a v souladu se správní praxí v obdobných věcech.
 12. Vydání prvostupňové rozhodnutí o nákladech ještě před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění bylo pak žalovanou v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí o nákladech zdůvodněno odkazem na zrušující rozsudek krajského soudu, ve kterém byl tento postup považován za právně konformní, a to s odkazem na ust. § 79 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

III. Žaloba

13. Žalobce namítal, že jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná a založená na nesprávném právním posouzení. Kromě toho prvostupňový správní orgán podle názoru žalobce uložil správní vyhoštění v nepřiměřeném rozsahu a nezabýval se možnou překážkou vycestování.
14. Konkrétně poté žalobce namítal, že povolení k zaměstnání na území České republiky nepotřeboval, neboť byl polským zaměstnavatelem vyslán za účelem poskytnutí přeshraniční služby. Tato skutečnost vyplývá z dokladů, které byly správními orgány předloženy.
15. Dále žalobce uvedl, že byl zaměstnán u polské společnosti, přičemž si pro výplatu za odvedenou práci v hotovosti jezdil každý měsíc do Polska. Jeho vyslání bylo nahlášeno na Krajskou pobočku úřadu práce ČR.
16. Podle názoru žalobce proto naplnil podmínky pro vyslání v rámci poskytování služeb pro zahraničního zaměstnavatele podle ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány však povahu právního vztahu mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem v rozporu se zásadou materiální pravdy dostatečně neposoudily. Zejména si za účelem ověření tvrzení žalobce nevyžádaly součinnost příslušných orgánů veřejné moci na území Polska. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že nebyly předložené dokumenty přeloženy do českého jazyka, protože jsou závěry správních orgánů ohledně jejich obsahu pouze spekulativní.
17. Kromě výše uvedeného žalobce brojil proti uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku (po změně prvostupňového rozhodnutí). Správní orgány měly zejména zohlednit možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, stejně jako skutečnost, že se z jeho strany jednalo o první porušení právních předpisů. Eventuálně pak žalobce navrhl, aby krajský soud upustil od uložení správního vyhoštění podle ust. § 78. odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
18. Závěrem žaloby žalobce namítal, že bylo nesprávně rozhodnuto o náhradě nákladů správního řízení. Ze všech uvedených důvodů krajskému soudu navrhl, aby napadená i prvostupňová rozhodnutí zrušil, uložil žalované povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

19. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že byly jednotlivé žalobní námitky uplatněny již v odvolání, přičemž na ně bylo reagováno v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Co se týče institutu správního vyhoštění, jedná se v nyní projednávané věci o přiměřené opatření, od jehož uložení nemohlo být upuštěno. Podle názoru žalované nedošlo během správního řízení k žádnému pochybení, protože krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

21. Ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 31. 10. 2017, který zachycuje průběh pobytové kontroly téhož dne v objektu společnosti Ž., a.s., během které byl

žalobce kontrolován na úseku svařovna. Současně je v úředním záznamu uvedeno, že žalobce měl spolu s dalšími osobami ukrajinské státní příslušnosti pracovat ve společnosti Ž., a.s. na základě smlouvy o dílo ze dne 19. 5. 2017, uzavřenou se společností Eurotonus s.r.o.

22. Na základě výzvy k podání vysvětlení byly do správního spisu dále založeny kopie cestovního dokladu žalobce (včetně vylepeného polského víza typu D, č. 009532524, s platností od 24. 1. 2017 do 24. 12. 2017), cestovního příkazu vystaveného společností L. s.r.o., sídlem Chudenická 1059/30, Hostivař, 102 00 Praha (dále je „společnost L. s.r.o.“), smluvní dokumentace žalobce a společnosti G. P. U. v polském jazyce, Informace o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy (doručena Úřadu práce ČR dne 22. 9. 2017) a výkazy denní docházky žalobce do zaměstnání.
23. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž žalobce v rámci protokolu o výsledku účastníka řízení dne 6. 11. 2017 k věci mimo jiné uvedl, že se rozhodl vycestovat do Polska za účelem finančního výdělků. Vyřídil si polské vízum a z Ukrajiny vycestoval. V sídle společnosti, která se jmenuje asi Pacek, měl podepsat nějaké dokumenty opravňující jej k výkonu práce na území České republiky. Z Polska odjel přímo do Žďáru nad Sázavou, kde jej ubytovala osoba ukrajinské národnosti jménem Ivan.
24. Ve společnosti Ž., a.s. žalobce absolvoval školení z bezpečnosti práce. Práci vykonával na základě pokynů mistra společnosti Ž., a.s., a to za pomoci strojů a pomůcek této společnosti. Nebyl schopen říci, kdo za něj hradil ubytování, přičemž mu byla za práci zatím vyplacena pouze blíže neurčená záloha v hotovosti, a to neznámou osobou v českých korunách. Na území ČR nemá žalobce žádné příbuzné či vazby. Jeho rodiče žijí na Ukrajině. Žádné důvody žalobci v návratu do vlasti nebrání, ale vycestování by představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, protože nemá na Ukrajině žádnou práci. V Polsku nikdy nepracoval.
25. Do správního spisu bylo dále založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 11. 2017, ev. č. ZS38348, podle kterého je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Současně si prvostupňový správní orgán vyžádal vyjádření Úřadu práce ČR, podle kterého nebylo žalobci v rozhodném období vydáno povolení k zaměstnání, ani nebyl hlášen formou informační karty. Kromě toho byla do správního spisu založena kopie smlouvy o dílo mezi společností Ž., a.s. a společností Eurotonus s.r.o., včetně potvrzení personálního ředitele společnosti Ž., a.s. ze dne 24. 11. 2017, že na základě dané smlouvy žalobce práci vykonával. Podle úředního záznamu ze dne 3. 1. 2018 byl za účelem podání vysvětlení předvolán rovněž jednatel společnosti Eurotonus s.r.o. pan V. V., ale písemnost mu nebyla doručena.
26. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a související prvostupňové rozhodnutí o nákladech, proti kterým se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolal. V této souvislosti bylo dále vydáno původní rozhodnutí žalované a původní rozhodnutí žalované o nákladech, kterými byla odvolání žalobce zamítnuta. Následně ovšem byla uvedena rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu (č. j. 33 A 29/2019-28) zrušena. V důsledku toho byla podaná odvolání opětovně posouzena, což vedlo k vydání napadeného rozhodnutí a napadeného rozhodnutí o nákladech.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
28. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
30. Žaloba **není důvodná**.
31. Žalobce v žalobě předně namítal, že bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno na základě nesprávného právní posouzení věci, neboť správní orgány pouze spekulativně dovodily, že žalobce na území ČR vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, přestože se ve skutečnosti jednalo o jeho vyslání polským zaměstnavatelem za účelem přeshraničního poskytnutí služby, k čemuž se povolení k zaměstnání nevyžaduje. Krajský soud se s argumentací žalobce neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
32. Podle názoru žalobce správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy ve smyslu ust. § 3 správního řádu, pakliže si neověřily veškeré informace o pracovním vztahu žalobce a polského zaměstnavatele v součinnosti s polskými orgány veřejné moci a dokonce odmítly přeložit smluvní dokumenty se společností G. P. U. do českého jazyka. V tomto ohledu dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že se správní orgány měly za účelem odstranění veškerých pochybností podrobněji zabývat strukturou a vzájemnou provázaností společností, které byly s výkonem práce žalobce na území České republiky přímo či nepřímo spojeny. Nelze se pak ztotožnit ani závěrem žalované, že nebylo potřeba posuzovat obsah smluvní dokumentace mezi žalobcem a společností G. P. U. jen proto, že je sepsána v polštině. Skutečnost, že je správní řízení vedeno v českém jazyce, totiž vůbec nebrání tomu, aby byly jako důkazy provedeny cizojazyčné dokumenty, popř. jejich překlady, pakliže přispějí k objasnění stavu věci.
33. Přes všechna tato dílčí pochybení, kterými bylo správní řízení zatíženo a na něž poukázal již ve svém zrušujícím rozsudku, je však krajský soud toho názoru, že bylo na základě obsahu správního spisu dostatečně prokázáno, že činnost, kterou žalobce na území České republiky ve společnosti Ž., a.s. vykonával, naplnila jednoznačně svým charakterem (tzn. materiálně) znaky závislé práce. Proto také nezavázal žalovanou k žádným procesním krokům vedoucím k nápravě těchto nedostatků, ale vycházel z toho, že skutkový stav byl zjištěn ve správním řízení z hlediska provedené právní kvalifikace jednání žalobce dostatečujícím způsobem.
34. V rámci českého právního řádu se totiž závislou prací rozumí podle ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“),

práce vykonávána „ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“

35. Cizí státní příslušníci mohou poté být v souladu s ust. § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti přijati do zaměstnání nebo zaměstnávání pouze za předpokladu, že jsou držiteli zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud není zákonem stanoveno jinak. Jednu z výjimek v tomto ohledu představuje právě ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, které ve vztahu k přeshraničnímu poskytování služeb nevyžaduje k zaměstnání cizince povolení k zaměstnání nebo jiné oprávnění k výkonu pracovní činnosti, pokud byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
36. Ve vztahu k interpretaci pojmu přeshraniční poskytování služeb je dále vhodné doplnit, že reflektuje zákaz omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb, a to podle čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie. Tento požadavek je dále konkretizován prostřednictvím směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice“), která stanovuje nadnárodní opatření, která mohou učinit podniky usazené v některém členském státě, vysílající v rámci nadnárodního poskytování služeb pracovníky na území jiného členského státu.
37. Podle čl. 1 odst. 3 písm. a) až c) směrnice tedy zahraniční subjekty mohou realizovat určitá opatření tím, že: **a)** *vyšlou pracovníka na území členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo b)* *vyšlou pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo c)* *jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšlou pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé.*
38. V kontextu evropské judikatury je vhodné doplnit, že opatření vymezené pod písm. a) výše citovaného ustanovení směrnice typicky spočívá ve vyslání zaměstnance do jiného členského státu výhradně za účelem realizace konkrétní zakázky, přičemž smyslem této dispozice se zaměstnancem není jeho integrace na trhu práce dotčeného státu, neboť se bezprostředně poté navrací ke svému zaměstnavateli. Tento princip však nelze zaměňovat s opatřením stanoveným v čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice, protože je jeho podstatou pronájem pracovní síly, která následně plní pracovní úkoly pod vedením a ve prospěch příjemce služby neboli odběratele v jiném členském státě. Za této situace je tak vztah mezi zaměstnancem a jeho zaměstnavatelem výrazně oslaben, neboť je smyslem dosáhnout dočasné či dlouhodobější integrace daného zaměstnance na trhu

práce členského státu, do kterého byl jako pracovní síla poskytnut (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 3. 1990, věc C-113/89, Rush Portuguesa; citovaná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na <https://eur-lex.europa.eu>).

39. Přestože se v obou uvedených případech nepochybně jedná o přeshraniční poskytování služeb, mohou v národních právních řádech podléhat zcela jinému režimu. Ke stejnému kroku přistoupil rovněž český zákonodárce, když v souladu s evropskou judikaturou v ust. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti zakotvil povinnost disponovat povolením k zaměstnání za předpokladu, že se jedná o vyslání pracovníka zahraničního subjektu k výkonu práce na území České republiky na principu agenturního zaměstnávání ve smyslu ust. § 66 zákona o zaměstnanosti (k přípustnosti omezení volného pohybu služeb srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, věc C-91/13, Essent Energie Productie BV). Výjimka stanovená v ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se proto na tento druh poskytování přeshraničních služeb nevztahuje.
40. Stejný právní názor ostatně zaujal rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.“*
41. V nyní posuzované věci by tak žalobce nemusel disponovat příslušným povolením k zaměstnání pouze za předpokladu, že by svou hlavní pracovní činnost vykonával u polského zaměstnavatele, popř. byl na jeho účet a pod jeho vedením na území České republiky vyslán pouze k realizaci konkrétní zakázky. Z podkladů založených ve správním spisu (viz zejména úřední záznam ze dne 31. 10. 2017, výkaz docházky žalobce poskytnutý společností Ž., a.s. a protokol o výsledku žalobce ze dne 6. 11. 2017) nicméně vyplývá, že žalobce v Polsku nikdy nepracoval, ale naopak byl ihned po svém příjezdu poslán za prací na území České republiky. Na pracovišti pak plnil úkoly pod vedením mistra společnosti Ž., a.s., která jej proškolila, evidovala mu docházku a pro výkon práce mu poskytla rovněž potřebná zařízení (stroje) a ochranné pomůcky.
42. Kromě žalobcem tvrzeného vyplácení zálohy neznámou osobou v českých korunách tak jeho činnost vykazovala zbývající znaky závislé práce pro společnost Ž., a.s., resp.

byla založena na principu poskytování pracovní síly, což je ze zákona podmíněno povolením k zaměstnání. Skutečnost, že žalobce tímto povolením nedisponoval, jednoznačně vyplývá z vyjádření Úřadu práce ČR ze dne 20. 11. 2017. Naopak byl v rozhodnou dobu držitelem pouze národního polského víza typu D s platností od 24. 1. 2017 do 24. 12. 2017, které jej však samo o sobě k výkonu zaměstnání na území České republiky neopravňovalo.

43. Přestože tedy krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že správní orgány neměly rezignovat na objasnění funkčního mechanismu jednotlivých společností a jejich smluvních vztahů pouze s odkazem na nemožnost obeslat jednatele společnosti Eurotonus s.r.o., ze samotné povahy činnosti žalobce u společnosti Ž., a.s. vyplynulo, že společnost G. P. U. fakticky fungovala na principu agenturního zaměstnávání, tedy nikoliv v režimu přeshraničního poskytování služeb podle ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
44. K tomu krajský soud dodává, že je správním orgánům činnost výše uvedených společností spočívající v poskytování pracovních sil nepochybně dobře známa rovněž s ohledem na již dříve posuzované případy správního vyhoštění (srov. zejm. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2018, č. j. 41 A 56/2018 – 24; dostupný na www.nssoud.cz). S ohledem na tyto skutečnosti proto zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k prokázání výkonu nelegální práce žalobcem na území ČR z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí.
45. Pokud pak žalobce pouze v obecné rovině namítal, že nebyla ze strany správních orgánů posuzována existence překážek vycestování, krajský soud připomíná, že bylo do správního spisu založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 11. 2017, ev. č. ZS38348, podle kterého bylo vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Z ustálené judikatury správních soudů poté vyplývá, že se jedná o stanovisko, které je v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 149 správního řádu vydáváno dotčeným orgánem (Ministerstvo vnitra ČR) a je závazné pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění.
46. Postup orgánů veřejné moci rozhodujících o správním vyhoštění je proto v tomto ohledu z hlediska zjištění skutkového stavu a jeho hodnocení omezen na vyžádání daného stanoviska (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015 – 20). Žalobce navíc obsah a přezkoumatelnost závazného stanoviska ve správním řízení ani v žalobě nijak nezpochybnil.
47. Stejně tak neuvedl žádné důvody, proč by mělo správní vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), když nemá na území České republiky žádné příbuzné a vazby, přičemž v minulosti pobýval na Ukrajině se svými rodiči. Důvody ekonomického charakteru nelze obecně považovat za relevantní důvod znemožňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a to zejména v případě zdravé osoby v produktivním věku, která má středoškolské vzdělání a odbornou kvalifikaci (svářeč).
48. V souhrnu krajský soud dospěl k závěru, že v případě žalobce žalovaná správně dovodila, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

49. Krajský soud pak nepovažoval za důvodnou ani námitku, kterou žalobce brojil proti nepřiměřenosti délky správního vyhoštění. V tomto ohledu je vhodné připomenout, že byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím stanovena doba správního vyhoštění v délce dvou let. Žalovaná pak až v důsledku vydání zrušujícího rozsudku zdejšího soudu své závěry modifikovala a přistoupila ke změně prvostupňového rozhodnutí tím, že ve výroku napadeného rozhodnutí nově stanovila správní vyhoštění žalobce v délce jednoho roku.
50. Na rozdíl od svého původního rozhodnutí tak žalovaná ve vztahu ke stanovení délky správního vyhoštění, resp. doby, po kterou je žalobci zakázán vstup na území členských států Evropské unie, zohlednila nejen skutkové okolnosti případu, ale také rozhodovací praxi v obdobných případech. Tento závěr ostatně potvrzuje skutečnost, že došlo k uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku rovněž v řízení ve věci jiného cizince, který byl spolu se žalobcem dne 31. 10. 2017 ve společnosti Ž., a.s. kontrolován (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2019, č. j. 41 A 28/2019-25; dostupný na www.nssoud.cz).
51. K tomu krajský soud dodává, že správní orgány uloží cizinci při splnění stanovených podmínek podle ust. 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění až na dobu pěti let. V každém individuálním případě tedy záleží na jejich uvážení, v jaké délce bude správní vyhoštění uloženo, pakliže se pohybují v zákonem stanovených mezích a jejich rozhodnutí je řádně zdůvodněno, resp. nejedná se o projev libovůle. V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku, tedy při spodní hranici stanovené zákonem, což nelze podle názoru zdejšího soudu považovat za excesivní.
52. K tomu krajský soud dodává, že sám nemohl vyhovět žádosti žalobce o upuštění od uložení správního vyhoštění či jeho snížení s odkazem na ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť se tento druh moderace vztahuje pouze na sankci mající trestní charakter, jejíž znaky správní vyhoštění jako preventivní opatření svého druhu nenaplnjuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
53. Závěrem krajský soud dodává, že žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí o nákladech pouze s odkazem na námitky uplatněné vůči napadenému rozhodnutí, které byly zdejším soudem posouzeny jako nedůvodné. Pouze nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že rozhodnutí ve věci nákladů řízení může být vydáno i v jeho průběhu, jak výslovně umožňuje ust. § 79 odst. 2 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

54. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
55. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovaná v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její

běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2019

v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.